

Hồi 10

Thiên Kiều Bát Quái

Tiếng trống điểm canh vang lên.
Thời khắc đã chuyển sang canh ba.

Ánh đèn trong phòng vẫn lung linh tỏa sáng.

Bóng người dài dài chiếu lên ô cửa sổ dán giấy trắng tinh.

Đặng Tiểu Nhân vẫn chưa ngủ được, ngồi dựa ngang trên tường, đôi mắt say sưa thưởng thức vẻ đẹp tinh xảo của những họa sặc dưới ánh đèn.

Một lúc sau.

Đặng Tiểu Nhân khẽ thở dài một tiếng, miệng không ngớt lẩm bẩm:

- Chà! Ta đến thành Bắc Kinh này đã hơn ba tháng rồi, mà chẳng tìm thấy một người nào cả, xem ra lão quái nhà mình ăn nói thật hồ đồ.

Thình lình...

Từ xa vọng lại tiếng gió thổi tay áo phất phơ.

Tiếng vọng từ xa lại gần nhanh như điện chớp, trong nháy mắt đã nhẹ nhàng rơi xuống phía ngoài cửa sổ phòng Đặng Tiểu Nhân đang ở.

Đặng Tiểu Nhân thoáng chút ngạc nhiên, trong bụng nghĩ thầm:

- Người mới đến khinh công thật là... không biết...

Đang mãi suy nghĩ, chàng bỗng nghe có tiếng gõ nhẹ nhẹ.

Đặng Tiểu Nhân đứng bật dậy, trầm giọng quát:

- Ai đó?

Phía bên ngoài vang lên tiếng cười to, rồi một giọng cất lên:

- Ta, Hứa Yến Sơn đây!

Đặng Tiểu Nhân vội vàng mở cửa mời khách vào trong.

Hứa Yến Sơn ngồi phịch xuống ghế, cười ha hả nói:

- Hứa Yến Sơn ta đây phục người vô cùng, nằm trên giường mà vẫn không ngủ được. Liền chạy lại đây kiểm người nói chuyện trên trời dưới đất nghe chơi. Tiểu huynh đệ, người không trách ta chứ?

Đặng Tiểu Nhân rót trà ra chén đưa cho Hứa Yến Sơn, cười nói:

- Ta đang muốn kiểm lão đây, đang mãi nghĩ ngợi thì lão đã đến, lão làm thế nào mà biết ta ở nơi đây?

Hứa Yến Sơn vỗ ngực bảo:

- Không phải Hứa Yến Sơn này ba hoa khoác lác, trong vòng mấy mẫu đất bé xíu như vậy, đừng nói chỉ đến kiểm người sống, ngay cả một con kiến ta cũng kiểm được dễ dàng như trở bàn tay.

Đặng Tiểu Nhân cúi gập mình xuống, mỉm cười nói:

- Dĩ nhiên rồi, lão ca vốn là thổ địa ở đất này mà, ai còn thuộc đường này hơn lão ca. Tại hạ ban đầu mới đến nơi này còn phải nhờ ca ca quan tâm chiếu cố giúp đỡ.

Tục ngữ có câu ai đã là người ai lại chẳng khoái nịnh. Câu nói tăng bốc vuốt đuôi của Đặng Tiểu Nhân khiến cho Hứa Yến Sơn vô cùng khoan khoái lòng vui như tết, đến nỗi như quên đi cả tuổi tác lẫn tên họ của mình, hồn bay lên tận mây xanh.

Đặng Tiểu Nhân thoáng nghĩ thầm trong lòng:

- Người này khinh công không tồi, cứ giả ngây giả dại, kín miệng vô cùng, đường sá ở khắp thành Bắc Kinh lão còn rành hơn thổ địa, mình có thể nhờ lão kiểm hộ người mình cần tìm. Đúng rồi, mình phải thử lão một phen mới được.

Vừa nghĩ đến đây, Đặng Tiểu Nhân miệng lẩm bẩm một cách có ý tứ:

- Nhật Nguyệt Trùng Quang...

Hứa Yến Sơn trong lòng ngạc nhiên vội tiếp lời:

- Sơn Hà Vĩnh Thọ...

Đặng Tiểu Nhân mỉm cười, quả nhiên chàng đoán không sai, trong lòng lóe lên tia hy vọng, bởi vì chàng nghĩ có lẽ mình đã gõ đúng cửa rồi.

Một không khí tĩnh mịch bao trùm.

Hứa Yến Sơn mắt mở trừng trừng nhìn nàng không chớp, mặt thoáng lộ vẻ nghi hoặc hồi lâu mới lặng lẽ nói nhỏ:

- Các hạ cũng là người của Nhật Nguyệt Minh?

Đặng Tiểu Nhân chẳng hề biết cái gì gọi là Nhật Nguyệt Minh với lại chả minh, nhưng sự việc đã đến nước này đành phải làm liều nói đại:

- Không sai.

Hứa Yến Sơn hấp tấp hỏi Đặng Tiểu Nhân:

- Nghe nói các hạ từ Trương Dịch tới phải không?

Đặng Tiểu Nhân gật đầu đáp:

- Chính thị.

Hứa Yến Sơn mỉm cười chậm chậm bước tới trước nói:

- Thật là người dám lấy vải thưa để che mắt thánh, thì ra là...

Đặng Tiểu Nhân cảm thấy trong lòng cao hứng ngẩng đầu tiến lên phía trước.

Bất ngờ.

Một luồng kinh phong xô tới trước mặt, hữu chưởng của Hứa Yến Sơn đã đưa ra phía trước.

Đặng Tiểu Nhân giật mình kinh sợ vội lách mình lanh lẹ né tránh, trầm giọng nói:

- Người đây là...

Hứa Yến Sơn chẳng nói một lời, đã đánh là đánh, hữu chưởng tả chỉ nhanh như điện xẹt đã cùng nhau liên hoàn xía tới trước mặt.

Than ôi, loạn từ trong tay áo họa phát ra ở trong nhà.

Không gian trong phòng vô cùng chật hẹp, Đặng Tiểu Nhân hết đường thoái lui, trong lòng không khỏi kinh hãi, thoáng ngẩn người đứng im bất động.

"Bình bịch" hai tiếng cùng lúc vang lên phía trước ngực Đặng Tiểu Nhân đã hứng trọn một chưởng và một chỉ, nhưng chàng dường như chẳng bị hề hấn gì, cứ đứng vững vàng như núi chẳng hề động đậy chút nào.

Chàng tuy không bị thương tích gì nhưng trái lại đã làm cho Hứa Yến Sơn hoảng hồn thất vía tung mình nhanh chóng thu lại, hữu thủ vẫn nâng lên chưa chịu hạ xuống, trên mặt

hiện ra vẻ ngờ vực kinh hãi, đứng yên tại chỗ trông giống như tượng Câu Hồn sứ giả trong miếu thờ mom há hốc, bộ dạng nhìn cực kỳ tức cười.

Người bị đánh chẳng sao còn người bị đánh thì sợ mất vía. Hà! Thật là chuyện kỳ quái chưa từng nghe thấy trên thiên hạ.

Một thoáng trầm mặc.

Hứa Yến Sơn đã định thần lại, trong bụng thầm nhủ:

- "Chưởng và chỉ của mình vừa rồi tuy rằng chỉ dùng bảy thành chân lực nhưng cũng có thể chuyển núi dời non, tan vàng nát ngọc, tiểu tử này coi bộ chẳng có việc chi. Không lẽ hắn biết tà thuật. Con bà nó! Lão phu đây không tin tà thuật."

Hứa Yến Sơn lại vung tay xuất thủ, tận dụng hết sức đánh ra, thanh thế quả nhiên mạnh hơn trước bội phần. Đặng Tiểu Nhân thấy Hứa Yến Sơn bức bách quá đổi, lửa giận trong lòng bốc lên, chàng "hừ" lạnh một tiếng liền thi triển Thập Nhị Cầm Long Thủ.

Chỉ thấy tả chưởng chàng vung ra, nhanh như điện chớp đã hóa giải được thế chưởng của đối phương ngay trước mặt mình, năm ngón tay phải cùng vươn ra nhanh lẹ chụp vào cổ tay trái của Hứa Yến Sơn.

Một chiêu hai thức đồng thời đánh ra, hóa chiêu phản kích một công đôi việc nhẹ nhàng xảo diệu vô cùng, cỡi thế có một không hai.

Hứa Yến Sơn chấn động tâm thần, vội vàng ngửa người hóp bụng tả thủ nhanh chóng rút về, hữu thủ hồi công nhanh như điện xẹt nhằm vào vai trái Đặng Tiểu Nhân chụp xuống.

Vai trái của chàng vội vàng trầm xuống, tả thủ nhanh chóng vươn ra bấu lấy cánh tay phải của đối phương. Hữu thủ cứng sắc như dao bổ xuống lẹ như sao băng chớp lóe vào vai trái của Hứa Yến Sơn.

Trong phút chốc hai người đã trao đổi với nhau hơn mười chiêu.

Khoảng trống trong phòng chật hẹp không cách nào tung bay thỏa chí, hai người đành phải giở hết sở trường càng đánh càng liều, đứng sững như núi không ai nhường ai. Trong khoảng cách gần như vậy, điều vô cùng nguy hiểm là giữa lúc cánh tay vươn ra và thu về cho dù là những yếu huyệt ở phần hạ thân trong lúc chưởng chỉ trao đổi mãnh liệt như vậy, không khỏi làm tổn hại trên cơ thể.

Hai người mỗi lúc một đánh nhanh hơn, đem hết tuyệt kỹ ra đối chọi, chỉ cần một chút sơ hở nhẹ thì bị trọng thương, nặng thì phải táng mạng.

Đột nhiên...

Một tiếng la kinh hãi vang lên, liền đó Hứa Yến Sơn toát mồ hôi lạnh, lão chỉ thấy trăm ngàn bàn tay ép xuống nặng nề, dường như núi Thái Sơn đổ sụp xuống chụp kín đầu mình. Không biết tay nào là thật tay nào là giả, muốn tránh cũng hết phép, hồn phi phách tán, vội vàng trầm giọng hét lớn:

- Dừng tay!

Đặng Tiểu Nhân thu chiêu đứng im lạnh lùng cười nói:

- Ủa, sao không đánh nữa?

Hứa Yến Sơn không đáp mà lại hỏi:

- Nói mau Thiên Thủ Thần Ma lão gia là... là gì của ngươi?

Đặng Tiểu Nhân ngơ ngác lắc đầu bảo:

- Thiên Thủ Thần Ma lão gia hả? Không biết!

Hứa Yến Sơn trầm giọng bức tức quát lớn:

- Không biết à? Vậy tuyệt kỹ Phong Lôi Điện Tam Sát Thủ danh chấn giang hồ của lão nhân gia đó làm thế nào có thể truyền thụ lại cho ngươi?

Đôi mắt Đặng Tiểu Nhân chớp chớp, chàng chợt hiểu ra vội mỉm cười hỏi:

- Phải chăng ngươi muốn nói đến lão quái?

Sắc mặt Hứa Yến Sơn lạnh như băng giá, cất giọng giận dữ, nộ khí quát lớn:

- Không được ăn nói bừa bãi, ngươi dám to gan xưng hô lão nhân gia đó là "Lão quái" sao?

Đặng Tiểu Nhân nói với giọng thản nhiên:

- Từ nhỏ ta đã xưng hô với lão như vậy. Lão gọi ta là tiểu tử, ta gọi lão là lão quái, ta làm như thế có gì không đúng?

Hứa Yến Sơn dịu nét mặt từ từ hỏi chàng:

- Lão là gì của ngươi?

Đặng Tiểu Nhân cười nhạt đáp:

- Ta chẳng là gì của lão, lão cũng chẳng là gì của ta. Bất quá, chúng ta chỉ nương vào nhau mà sống, tình như cha con, thân như ông cháu, chỉ có thế thôi. Các hạ còn muốn biết thêm điều gì nữa?

Hứa Yến Sơn vẫn tiếp tục hỏi:

- Đến thành Bắc Kinh cũng do lão nhân gia đó sai tới phải không?

Đặng Tiểu Nhân gật đầu đáp:

- Đúng vậy.

Hứa Yến Sơn lại truy hỏi tiếp:

- Có chuyện chi cần hỏi?

Đặng Tiểu Nhân nhẹ nhàng nháy mắt với Hứa Yến Sơn:

- Lão quái bảo ta đến đây tìm tám người.

Hứa Yến Sơn trong lòng chấn động, gấp gáp hỏi dồn:

- Tám người à? Tám người như thế nào?

Đặng Tiểu Nhân lạnh nhạt đáp:

- Lão quái không nói ta làm sao biết được.

Hứa Yến Sơn cười hà hà lắc đầu nói:

- Thành Bắc Kinh rộng lớn như vậy, không tên chẳng họ thì chẳng biết tới đâu mà tìm cho thấy.

Đặng Tiểu Nhân lúc này đã biết chắc chắn đây chính là người mê đánh bài mà mình cần phải tìm. Trong lòng chàng cảm thấy bức tức cái lão chẳng thèm hỏi rõ ràng trắng đen, hễ động chút là đánh với đấm, bây giờ dịp may tốt cuộc đã đến, phải lợi dụng cơ hội này thóa mạ lão một trận cho đã tức.

Đặng Tiểu Nhân nhìn Hứa Yến Sơn rồi nghiêm nét mặt nói:

- Lão đầu tử nói ta chỉ cần kiếm được một người thì bảy người kia chẳng chạy đâu cho khỏi.

Hứa Yến Sơn với nét mặt ngơ ngẩn đứng thờ người ra nhưng vẫn cố gắng hỏi tiếp:

- Người đó như thế nào?

Đặng Tiểu Nhân vẫn giả bộ nghiêm mặt nói tiếp:

- Đó là một lão mê cờ bạc, lão quái nói cái lão trướng thối này mê cờ bạc vô cùng, cho dù có phải đem thê tử mình đi bán cho người ta để có tiền đánh bạc, lão cũng dám làm!

- Câm miệng!

Hứa Yến Sơn vừa nghe đến đó liền nhảy dựng người lên, mặt đỏ tía tai nộ khí xung thiên chỉ vào Đặng Tiểu Nhân mím môi mím miệng, rít qua kẽ răng:

- Hảo tiểu tử, ngươi...

- Làm gì ta nào, sao lại vênh râu trợn mắt với ta? Cái này đâu phải ta nói, về chuyện này ngươi đi kiểm lão quái mà hỏi, tức khắc sẽ rõ ngay thôi mà, ta đâu có biết gì?

Đặng Tiểu Nhân hừ lạnh một tiếng rồi cứ tỉnh như không nói tiếp:

- Ngươi lại chẳng phải cái lão trướng thối dám đem thê tử của mình đi bán cho kẻ khác thì tại sao phải đa sự, giận dữ với ta làm gì?

Hứa Yến Sơn bồn chồn vô cùng, hấp tấp mở miệng thốt ra:

- Ta chính là...

Hứa Yến Sơn chợt nghĩ lại cảm thấy không đúng, lời nói vừa thốt ra miệng đã vội ngậm chặt lại, gương đôi mắt tức giận nhìn Đặng Tiểu Nhân.

Đặng Tiểu Nhân cười ha hả, trách ngược lại Hứa Yến Sơn:

- Hả? Thì ra ngươi chính là kẻ mê cờ bạc mà ta cần tìm. Đúng không... là... kẻ mà ta cần tìm. Hừ! Sao ngươi chẳng chịu nói sớm cho ta biết?

Hứa Yến Sơn lúc này mới biết không những kỹ thuật chơi bài của Đặng Tiểu Nhân cực kỳ cao siêu, mà ngay cả công phu nói vòng vo tam quốc để chửi người ta của chàng cũng thuộc vào loại đệ nhất thiên hạ.

Đặng Tiểu Nhân cứ ngồi chễm chệ trên giường nhìn về phía Hứa Yến Sơn cười hì hì, điềm nhiên nói tiếp:

- Hứa lão đại, lão giận ta thật sao?

Hứa Yến Sơn tính vốn nóng nảy thẳng như ruột ngựa, cơn giận mau chóng ập đến rồi lại bay biến đi rất nhanh, tay lão kéo một chiếc ghế ngồi đối diện với Đặng Tiểu Nhân vừa đưa mắt dò xét nhìn chàng vừa nói:

- Tánh ta chẳng phải là con đĩa dai nhách, nên ta giận lâu làm chi cho tốn thọ. Hảo tiểu tử, té ra ngươi đến sòng bạc làm náo loạn cả lên, liều mạng thủ thắng với mục đích dụ ta đến phải không?

Đặng Tiểu Nhân gật đầu cười bảo:

- Chẳng sai, cái này là lời của lão quái dạy ta, nếu không ta làm sao có thể...

Hứa Yến Sơn cũng vui vẻ cười theo rồi từ tốn nói:

- Nói đi, người kiếm mấy huynh đệ ta làm gì?

Đặng Tiểu Nhân suy nghĩ một chút rồi nghiêm mặt đáp:

- Ta muốn gặp mặt họ trước đã, đợi mấy huynh đệ lão đến đông đủ rồi ta mới nói, được không?

Hứa Yến Sơn đáp với giọng sáng khoái:

- Được, trưa mai chúng ta ăn cơm ở tiệm Đồng Phúc Cư, xong rồi ta sẽ đưa người đến Thiên Kiều.

Đặng Tiểu Nhân ngơ ngẩn hỏi lại:

- Đi đến Thiên Kiều à? Để làm gì?

Hứa Yến Sơn cười đáp:

- Để kiếm bọn họ.

Đặng Tiểu Nhân chớp mắt một cái, dường như bỗng nhiên nhớ ra chuyện gì vội vàng cười hỏi:

- Hứa lão đại, lão có biết cái vị Cung tiền sinh có lai lịch thế nào không?

Thần sắc của Hứa Yến Sơn đột nhiên biến đổi lạnh lùng:

- Biết, nhưng ta không thể nói.

Nét mặt Đặng Tiểu Nhân thoáng hiện vẻ ngờ vực, chàng không hiểu nguyên do gì, bèn hỏi lại:

- Tại sao vậy?

Hứa Yến Sơn nét mặt lạnh lùng mỉm cười:

- Bởi vì ta còn phải sống ở thành Bắc Kinh này.

Đặng Tiểu Nhân cất giọng, thanh âm nhỏ ẩn chứa vẻ lo lắng:

- Lão đó có thể lực lớn lắm sao?

- Từ từ rồi mi sẽ biết.

Hứa Yến Sơn đứng dậy đi ra, vừa bước đến cửa chợt dừng lại quay người vào trong phòng, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc nói với Đặng Tiểu Nhân:

- Chúng mình là người trong một nhà cả, ta mong rằng người nên ít tiếp xúc gần gũi cái tên họ Cung đó, bởi vì chính kiến ta và lão đối lập nhau.

Hứa Yến Sơn đi rồi, trong bụng chàng tựa hồ như có một nỗi uất hận chất chứa trong lòng không biết trút vào đâu.

Đặng Tiểu Nhân ngơ ngác bởi vì chàng không tài nào hiểu được những lời Hứa Yến Sơn nói có ý nghĩa gì, Thiên Kiều chẳng phải là một nơi cao thượng cho lắm.

Tùng gian hàng nối tiếp nhau bày la liệt trên nền đất, cạnh đó những chiếc lều cũng căng thành hàng dài chia làm hai loại, một bên là văn sách, kịch hát, các loại như tấu hài, đánh trống, hát kinh kịch, ngâm thơ bình văn, phê sách, gõ phách hát nhanh, kịch hát Hà Nam... mọi loại hình văn nghệ của các địa phương ở đất Trung Nguyên đều tụ tập về đây cả.

Còn về mặt võ thì có biểu diễn vật lộn, đấu võ đài, ném phi tiêu, bắn cung, múa gậy, đi trên dây, nuốt lửa, múa đại đao, đánh quyền, sơn đông mại võ, bẻ cung đao...

Thật là nói chẳng hết kể chẳng xong, có môn thì chỉ được nghe chứ chưa hân hạnh được thấy, có môn thì dù có thấy cũng tựa như chưa thấy.

Những người ở đây đều mang trong mình tuyệt kỹ võ công, họ ra sức biểu diễn lấy máu trộn lẫn mồ hôi của mình để đem lại tiếng cười vui cho người đứng xung quanh đó, xem xong tiếng vỗ tay vang lên ào ào, không cho tiền cũng chẳng sao, cúi đầu bước đi họ vẫn chẳng nói năng gì, tuyệt đối không bao giờ thóa mạ ai cả.

Điều đáng nói là những món ăn nhẹ, rẻ tiền nhưng ngon có tiếng trong thiên hạ đều tụ tập ở đây chẳng thiếu món nào tùy ý thưởng thức.

Ở góc phía Tây Bắc có một chợ bán đồ cũ, đồ sứ hàng da, dao kéo, đồ ngọc, tranh chữ, vải, quần áo cũ thứ gì cũng có, ngay cả đuốc hoa, bò đi... đều có thể mua được. Cứ lựa chọn thoải mái xem xét kỹ càng, lựa buổi mà không mua cũng không ai phiền trách một lời.

Trên đây chính là quang cảnh ở Thiên Kiều.

Dù có tiền hay không người ta vẫn cứ đàng hoàng đi dạo qua, đi chơi cho biết vừa được nghe vừa được nhìn tận mắt cũng đỡ ghiền.

Thiên Kiều tuy chẳng cao sang gì nhưng nó rất nổi tiếng trong thiên hạ, nhà nhà người người đều biết. Những người chưa ghé qua bao giờ thì háo hức, còn người đã ghé qua một lần thì vĩnh viễn không quên.

Phàm là người nào đã đi đến Bắc Kinh cho dù là thế nào đi chăng nữa, nếu lão ấy nói chưa ghé qua Thiên Kiều thì người ta sẽ chê hẳn là kẻ kiến văn hẹp hòi, sau này kẻ ấy ắt sẽ ân hận suốt đời, vì chưa đi thăm Thiên Kiều nổi tiếng này.

Thiên Kiều có cái ma lực ghê gớm như vậy, điều này chẳng ai còn nghi ngờ nữa.

Mặt trời dần dần ngả về phía tây.

Gió nhẹ hiu hiu thổi tới, khí trời dịu mát dễ chịu vô cùng.

Có thể nói Đặng Tiểu Nhân nghe danh Thiên Kiều đã lâu, chàng đến Bắc Kinh đã hơn ba tháng rồi. Bởi vì suốt ngày cư chúm mũi vào sòng bạc cho nên chưa hề ghé mắt qua nơi nổi tiếng này.

Bây giờ được cùng với lão thổ địa Hứa Yến Sơn đi dạo chơi ở nơi này, chàng như được mở mắt, trong lòng cực kỳ thích thú.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, phút chốc đã dạo bước đến khoảng sân biểu diễn vật lộn của Bao Tam Nhi. Bao Tam Nhi họ Bao tên Học Vũ người ở Thái Nguyên thuộc phủ Sơn Tây, do đứng thứ ba trong ba anh em nên mọi người đều gọi lão là Bao Tam Nhi mà không dám gọi đích danh tên tục của lão.

Ở thành Bắc Kinh nếu nói tên Bao Học Vũ dám chắc rằng không một ai biết người đó là ai, nhưng chỉ cần nhắc đến Giao Vương Bao Tam Nhi thì người lớn cho đến đứa trẻ ba tuổi cũng đều biết, đồng thời sẽ đưa ngón tay cái ra ý khen ngợi lão ta là nhân vật anh hùng đệ nhất.

Bao Tam Nhi đã từng tự khoe khoang rằng chỉ cần mọi người có thể xô ngã ông ta, thì sẽ rời khỏi Bắc Kinh ngay lập tức, tìm chỗ mai danh ẩn tích thề không vật lộn nữa.

Hai ba chục năm qua cơ hồ như mỗi ngày đều có người đến sân vật lộn này để khiêu chiến với lão ta, trong số này có những lực sĩ từ Mông Cổ, dũng sĩ ở Mãn Châu và cả những danh gia tướng phủ Phù Tang (Nhật Bản). Những người này lúc đến thì vẻ mặt hớn hở, khi quay trở về thì tiu nghỉu rũ rượi như gà bị vật lông.

Điều khiến cho người ta cảm thấy kỳ dị, đồng thời cũng làm cho người ta thích thú hoàn toàn không phải là tuyệt kỹ đấu vật có một không hai trong thiên hạ, mà do lão này chỉ có độc nhất một chân.

Người thường vật lộn, dùng cả hai tay hai chân đó là chuyện chẳng có gì đáng nói, còn Bao Tam Nhi thì dùng một tay một chân tức là chỉ có một nửa người để vật.

Bởi vì ông ta chỉ dùng có một tay, tay kia cần phải dùng gậy để chống đỡ thân hình cân bằng, mà cây gậy đã lại làm cho lão như cụt mất một tay.

Lúc này chung quanh sân dùng để đấu vật đã đông đặc người đứng xem, tuy đông như vậy nhưng lại không hề thấy một thanh âm nào, cả bốn phía im phăng phắc, người nào cũng ngưng thần nín thở đợi Bao Tam Nhi xuất hiện.

Đặng Tiểu Nhân và Hứa Yến Sơn đã đứng đó trước khi Bao Tam Nhi xuất đầu lộ diện, nhưng không muốn quấy rầy làm phiền lão, khiến cho lão phân tâm nên cứ nhẹ nhàng lẩn vào đám đông yên lặng đứng đó chờ xem.

Hai người định thần nhìn kỹ chỉ thấy chính giữa sân vật, có một nhân vật đứng sẵn ở đó. Người này hình cao to đôi vai rộng, bắp thịt nổi lên cuộn cuộn, cánh tay rắn chắc, toàn thân đỏ hồng, ngang hông chỉ đóng một cái khố to bản che kín hạ thân.

Phía sau người này là hai nhân vật dáng người cũng to lớn vạm vỡ như người phía trước, nhưng trang phục cực kỳ chỉnh tề, phía trước ngực áo có thêu hai chữ Hán "Thập lượng".

Về mặt Đặng Tiểu Nhân vô cùng ngạc nhiên chẳng hiểu gì cả, chàng liền đưa mắt nhìn sang bên cạnh có ý muốn hỏi Hứa Yến Sơn.

Hứa Yến Sơn ghé sát tai chàng nói nhỏ:

- Cái gã toàn thân đỏ hồng đứng giữa sân là tướng soái phủ Phù Tang tên là Sơn Bản Nhất Lang, còn hai gã đứng phía sau tay bề ỷ phục là cao thủ cấp Thập Lượng, gọi là Thập Lượng cũng có ý nghĩa của nó, đại khái là thuộc hàng tam lưu cao thủ. Toàn nước Phù Tang chỉ có khoảng dưới tám mươi người mà thôi.

Thốt nhiên...

Tiếng vỗ tay như sấm vang lên không ngớt.

Giao Vương Bao Tam Nhi đã xuất hiện, vóc người trung bình, thân hình gầy yếu nhìn có vẻ tiểu tụy, tuổi trạc ngoài ngũ tuần, mái tóc đã điểm màu sương tuyết.

Tay trái lão chống gậy, ống quần bên trái lão trống rỗng không chân, cứ không ngớt dùng đưa theo bước đi, chiếc áo trắng mặc trên thân người đã chuyển sang màu ố vàng.

Thoạt nhìn cái dáng vẻ tầm thường như vậy, những người không quen biết chẳng ai dám tin rằng đây chính là Giao Vương Bao Tam Nhi.

Chỉ có đôi mắt của Giao Vương không những sáng rực như ánh chớp, mà mỗi khi liếc nhìn tinh quang chiếu ra sắc như lưỡi dao.

Sơn Bản Nhất Lang tròn tròn đôi mắt ngạc nhiên nhìn Bao Tam Nhi, đoạn quay đầu về phía hai cao thủ Thập Lượng ở phía sau, ánh mắt như thăm hỏi:

- “Ông ta chính là Bao Tam Nhi?”

Hai cao thủ Thập Lượng trịnh trọng gật đầu xác nhận.

Sơn Bản Nhất Lang cực kỳ thất vọng, ánh mắt cuồng ngạo khinh thị liếc nhìn Bao Tam Nhi rồi ngửa mặt lên trời, khôn ngừng cất tiếng cười lạnh lùng.

Bao Tam Nhi chẳng lấy đó làm giận, hai tay lão chấp lại, miệng mỉm cười:

- Mời!

Đặng Tiểu Nhân trong bụng không yên đưa tay thúc vào hông Hứa Yến Sơn hỏi nhỏ:

- Lão có thắng nổi không?

Đặng Tiểu Nhân có nằm mơ cũng không thể tưởng tượng nổi Giao Vương Bao Tam Nhi uy danh lừng lẫy vang xa, lại là một người tàn phế chỉ còn độc nhất một chân, Thấy lão đối diện với gã Sơn Bản Nhất Lang cao to vạm vỡ như vậy, trong lòng chàng thậm lo lắng cho lão Bao.

Hứa Yến Sơn nhẹ nhàng cười mỉm:

- Được hay không, người sẽ biết ngay thôi mà.

Đùng thấy Sơn Bản Nhất Lang cao to béo mập như vậy mà khinh thường, động tác của hắn cực kỳ lạnh lẽ, chỉ thấy hắn bước về phía trước, nhanh như điện xẹt, hai tay đồng thời vung ra tựa như chim ưng vỗ mồi, chụp về phía Bao Tam Nhi.

Giao Vương Bao Tam Nhi cười nhạt, cây gậy chống xuống, chân còn lại hơi nghiêng một chút, nhanh như tia chớp bước ngang phải ba bước, thân hình đã ở bên trái Sơn Bản Nhất Lang, dùng chân quét nhẹ một cái, móc vào góc chân gã, liền nghe...

“Ầm “ một tiếng động rung chuyển sân vật.

Cả thân hình Sơn Bản Nhất Lang đổ sập như một quả núi đã bất ngờ đổ ụp xuống, rồi thấy hắn bò dưới đất miệng rên hừ hừ.

Đặng Tiểu Nhân sung sướng cực độ, trong lòng thầm nghĩ:

- “Giao Vương Bao Tam Nhi quả nhiên có tài thông thiên thấu địa, thật là một lão hổ ở chốn kinh thành.”

Phút chốc Sơn Bản Nhất Lang đã lồm cồm bò dậy, trong lòng chẳng hề chịu phục, đôi mắt tròn giần dữ, hai cánh tay vươn ra cực kỳ nhanh lẹ mau hơn ánh chớp, như hai gọng kìm quất vào ngang hông Bao Tam Nhi, khí thế vô cùng mãnh liệt.

Bao Tam Nhi chẳng hề né tránh cũng không lui bước, mà cứ tiến tới thân hình nhẹ nhàng nhanh hơn điện xẹt, chống nhẹ cây gậy luôn nhanh qua nách của đối phương, giờ chân quất mạnh vào chân phải của đối phương, đồng thời đưa tay ấn vào bụng hắn, thuận thế lùi nhanh ra sau rồi trầm giọng, hét lớn:

- Nằm xuống!

Chỉ nghe một tiếng "Phịch" vang lên...

Sơn Bản Nhất Lang dường như biết nghe lời, liền ngã phịch xuống đất, chống ngược bốn vó lên trời.

Đám đông đứng xem xung quanh vỗ tay reo mừng hoan hô như sấm động.

Sơn Bản Nhất Lang sắc diện hung dữ gần như phát điên, đôi mắt nẩy lửa, hơi thở dồn dập bộ dạng tựa như con mãnh thú bị thương, trùng trùng nhìn đối phương như muốn ăn tươi nuốt sống.

Giao Vương Bao Tam Nhi ngậm cười đứng im không hề động đậy.

Một tiếng gầm dữ dội vang lên, Sơn Bản Nhất Lang lẹ làng xông về phía trước, đôi cánh tay nhất tề tung ra, đôi bàn tay to lớn như hộ pháp chặt mạnh lên bả vai của Bao Tam Nhi nhanh như điện chớp.

Người xem kinh hãi "ồ" lên một tiếng, trong lòng lo sợ thay cho Bao Tam Nhi.

Đặng Tiểu Nhân cũng toát mồ hôi lạnh, quả tim suýt nữa cũng nhảy vọt ra ngoài, đang muốn tung mình nhảy vô tiếp viện, nhưng chàng bị Hứa Yến Sơn nhanh lẹ giữ chặt lại.

Bỗng nhiên...

Chân của Bao Tam Nhi đột ngột quỵ xuống tránh đòn, Sơn Bản Nhất Lang lỡ đà hai tay chụp vào khoảng không, bàn tay phải của Bao Tam Nhi nhanh lẹ vươn ra, năm ngón tựa như năm cái móc câu nhanh như ánh chớp bấu chặt vào cổ, chân đối thủ.

Cùng lúc thân hình của Bao Tam Nhi hơi ngả về phía trước, đầu gần như muốn đụng vào bụng của Sơn Bản Nhất Lang, rồi dùng sức chống mạnh cây gậy, bất ngờ rướn thẳng người lên, tay phải đồng thời đưa ngược lên, đoạn trầm giọng hét lớn:

- Đi!

Bóng người nhanh chóng lướt qua, một tiếng trầm đục vang lên, thân hình to lớn của Sơn Bản Nhất lang bay qua đỉnh đầu của Giao Vương Bao Tam Nhi.

“Bịch” một tiếng, Sơn Bản Nhất Lang đã văng ra té sóng soài dưới đất, sức ném khiến cho thân hình của hắn lăn tròn ra ngoài độ hơn một trượng.

Tiếng vỗ tay tán phục của đám đông lại vang lên như sấm nổ.

Trong mắt, trong miệng của Sơn Bản Nhất Lang dính đầy những cát, riêng hai lỗ mũi hắn máu tươi rỉ rỉ chảy ra, toàn thân đau nhức ê ẩm, có muốn bò dậy cũng không cách nào bò nổi.

Hai tên Thập Lượng cao thủ đứng phía sau hoảng hốt, vội vàng tiến lên trước diu Sơn Bản Nhất Lang đứng dậy, rồi vừa lấy tay phủi sạch bùn đất dính trên người hắn vừa cẩn thận lấy y phục khoác lên người chủ của mình.

Sơn Bản Nhất Lang bị Bao Tam Nhi quật ngã khí uất đầy bụng, ruột gan như sôi lên, nhưng không biết thét vào đâu cho hả giận, tay phải liên vung ra, hai tiếng “bốp, bốp” vang lên, mỗi tên cao thủ Thập Lượng đã bị lãnh trọn một cái bạt tai nảy lửa.

Máu tươi rỉ ra từ khước miệng hai người, Sơn Bản Nhất Lang vẫn chưa hả giận, lập tức chửi mắng:

- Cút, cái đồ bà tám đòi nhà mi đi!

Hai tên cao thủ Thập Lượng bị chửi vẫn không dám hó hé, khom mình xuống đồng thanh đáp:

- Tuân mệnh!

Sơn Bản Nhất Lang bước đi, dáng vẻ trông thật thảm hại, hai tên cao thủ Thập Lượng bộ dạng tiu nguille như chó cụp đuôi, lẻo đẻo theo sau lưng chủ.

Người xem vô cùng hả hê vì đã được xem một trận đấu vô tiền khoáng hậu, có một không hai trong thiên hạ mà không phải tốn tiền.

Giao Vương Bao Tam Nhi chấp hai tay rồi cất giọng nói với đám đông xung quanh:

- Đa tạ chư vị đã vui lòng đứng đây trợ uy cho tại hạ, nay trời đã không còn sớm lắm, tối nay chúng ta lại gặp nhau, người nào có tiền xin giúp cho tại hạ một ít, còn nếu không tiền thì coi như đã góp một chút sức mình, Bao Tam Nhi đây vô cùng cảm kích.

Thế là tiền lẻ bạc vụn quăng vào sân vật như mưa.

Tiểu đồ đệ toét miệng cười tay cầm cái giỏ tre chống hông lượm tiền rơi đầy trên đất.

Trong chốc lát đám đông đã tản đi hết.

Hứa Yến Sơn lẹ bước tiến lên trước, lấy tay vỗ vào vai Giao Vương Bao Tam Nhi một cái, ngón tay cái giờ lên cười ha hả nói:

- Tam gia, cái chiêu Hắc Cầu Soán Đáng của lão thật là tuyệt thủ, chút xíu nữa là làm té chết bà cái thằng nhỏ Phù Tang kia rồi.

Bao Tam Nhi nhìn Hứa Yến Sơn rồi nói nhỏ:

- Lão Thất, ngọn gió lành nào đã thổi người tới đây?

Hứa Yến Sơn cười ha hả đáp:

- Nếu như vô sự thì ta bận gì phải đi kiếm người, lại đây ta giới thiệu với người một tiểu bằng hữu.

Đặng Tiểu Nhân nghe vậy vội vàng tiến lên trước cúi mình thi lễ.

Hứa Yến Sơn vừa giới thiệu hai người vừa đem toàn bộ sự việc từ đầu tới đuôi, kể lại rõ ràng cho Bao Tam Nhi nghe.

Bao Tam Nhi nghĩ ngợi một hồi, rồi nói với Hứa Yến Sơn:

- Thế này nhé, ta đi thông báo mấy người còn lại biết tối nay chúng ta sẽ dọn gánh sớm một chút, gặp nhau ở đâu vậy? Tốt nhất nên kiếm chỗ nào yên tĩnh bí mật thì ta mới dễ bàn chuyện.

Hứa Yến Sơn cười nói:

- Tam gia, người xem cái tổ hoa của Trình lão nhị được không?

Bao Tam Nhi bất ngờ vỗ đầu một cái cười ha hả đáp:

- Tuyệt lắm! Làm sao ta lại không nghĩ đến nó. Thôi, Các người đi đi, ta còn chút việc, tối nay chúng ta gặp lại.

oOo

Khoái Thủ Lưu là người chuyên làm trò ảo thuật, hần tên là gì? Chẳng ai biết cả, là người ở địa phương nào? Người ta cũng không rõ ràng cho lắm.

Dáng người hấn cao cao, nước da trắng trẻo, phong thái vô cùng phong nhã, không hề giống với những kẻ lưu lạc giang hồ kiếm sống, dáng vẻ như một ông thầy dạy chữ, nho nhã vô cùng.

Trên mình hấn mặc một chiếc áo dài xanh, tay cầm một cây quạt xếp.

Hấn là một nhân vật phong vân từng làm mưa làm gió, cực kỳ nổi danh ở khu vực Thiên Kiều này.

Chính giữa khoảng sân có bày một cái bàn bát tiền, bốn phía người xem quay quanh kín mít. Khoái Thủ Lưu bước đi khoan thai vào phía trong sân.

Đám đông vây quanh vui mừng reo lên như sấm, cổ vũ Khoái Thủ Lưu diễn trò.

Khoái Thủ Lưu mỉm cười lột phẳng chiếc áo dài xanh đang mặc, hai tay cầm chiếc áo rảo quanh một vòng cho mọi người nhìn rõ, xem thật kỹ lưỡng bên trong chiếc áo dài không giấu bất cứ vật gì.

Người xem vỗ tay tán thưởng, có người còn lấy tay sờ vào chiếc áo rồi gật đầu biểu lộ sự hài lòng.

Khoái Thủ Lưu nhanh chóng mặc chiếc áo vào người, rồi đứng trước bàn bát tiền, bắt đầu biểu diễn tuyệt kỹ của mình.

Hấn đưa tay móc từ trong chiếc áo dài xanh ra bốn món đồ nguội gồm gan phụng, chân vịt, gỏi cá, chạo tôm khiến cho mọi người nuốt nước miếng liên tục.

Hấn lại giơ tay lấy từ trong chiếc áo ra bốn món thịt gà, trâu, dê, vịt còn đang nóng hổi bày trên đĩa mùi thơm tỏa ra khắp phía, ngào ngạt xông vào mũi mọi người. Khoái Thủ Lưu lại lấy trong người ra bốn cái bát lớn, trong mỗi bát đều có ngỗng luộc, đuôi trâu hầm, bát bảo, thịt ba ba ninh như vừa đẹp mắt vừa ngon lành hợp khẩu.

Tiếp đó lại thấy từ trong chiếc áo thần dị một bát canh lớn bày ra, tay Khoái Thủ Lưu càng lúc càng nhanh, trên bàn bát tiền mỗi lúc một nhiều thức ăn.

Trong phút chốc.

Một bàn tiệc rượu đã bày ra trước mắt mọi người không những thức ăn nóng bốc hơi nghi ngút, mùi thơm ngào ngạt lan tỏa, sắp xếp đẹp mắt mà còn có đầy đủ chén đĩa tô đĩa không thiếu món nào.

Người xem reo lên vui mừng cực độ, Đặng Tiểu Nhân cũng đã định thần lại luôn miệng khen ngợi:

- Tuyệt kỹ thần kỳ! Thật là tuyệt kỹ thần kỳ trong thiên hạ!

Đặng Tiểu Nhân lại ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy thân hình của Khoái Thủ Lưu di động lắt lư liên hồi rồi nguyên cả thân hình từ từ lún xuống đất.

Trong thoáng chốc.

Trên mặt đất vàng xỉn chỉ còn lại chiếc áo dài màu xanh nằm trên bãi đất bằng cùng với cái đầu của Khoái Thủ Lưu dán chặt trên mặt đất.

Không ai biết trả lời ra sao?

Lẽ nào dưới đất lại có hang.

Điều này quyết không thể có, bởi vì đất vàng ở Bắc Kinh cứng hơn gang thép, hấn làm sao có thể chui xuống nhưng dưới con mắt của đám đông đang chăm chú nhìn hấn cũng chẳng thể nào làm trò ma mãnh đối gạt được.

Đây chẳng lẽ...

Rút cuộc thì chuyện gì đã xảy ra?

Có người nói đây là một cách che mắt.

Cũng có người nói đây là thuật rút cốt.

Cho dù là cái gì đi chăng nữa, hấn đích thực khiến người ta không ngớt tán tụng được dịp đại khai nhãn giới.

oOo

Hồ lão đạo. Đó là một đạo sĩ Toàn Chân không tên chẳng họ, nghe nói lão là hậu duệ của khai quốc công thần nhà Minh- Hồ Đại Hải tiên sinh.

Tuyệt kỹ của lão là bắn cung và ném phi tiêu.

Có lẽ có người cho rằng bắn cung và ném phi tiêu không có gì là kỳ lạ hiếm thấy, bởi vì trong những cuộc thi võ ngay ở thôn quê hẻo lánh cũng không có mặt những môn này.

Nhưng mà một khi đã xem qua cách bắn cung và ném phi tiêu của Hồ lão đạo thì người ta sẽ không thể nghĩ như vậy.

Bởi vì cách bắn cung và ném phi tiêu của hắn khác xa với cách bắn, ném thường tình, hoàn toàn không như mọi người vẫn nghĩ.

Cách chỗ Hồ lão đạo đứng một trăm bước có treo lơ lửng trên không một tấm bia gỗ vuông độ hai thước, tấm bia đó chói đập ngay vào mắt.

Cách tấm bia năm mươi bước là một đồng tiền đúc bằng đồng cũng treo lơ lửng, lay động theo chiều gió không ngừng lắc lư dao động.

Hồ lão đạo đứng ngoài trăm bước, dây cung căng như mặt trăng tròn vành vạnh, mũi tên như ánh sao sa.

"Vút" một tiếng, mũi tên sắt đã xuyên qua lỗ vuông ở giữa cánh đồng tiền, cắm phập vào điểm hồng của tấm bia. Tư thế bắn của lão cũng khác với người thường, có trăm phương ngàn kiểu khác nhau.

Có lúc lão đứng mà xạ kích, cũng có lúc nằm, quỳ để xạ kích, cũng có lúc ngựa cổ phi thân rồi xạ kích. Sau cùng có một tư thế vô cùng đặc biệt lộn đầu xuống đất cứ như vậy mà xạ kích.

Điều kỳ quái là bách phát bách trúng, không mấy may sơ sót thất cơ.

Tiếp đến là màn biểu diễn tuyệt kỹ phóng phi tiêu của Hồ lão đạo bắt đầu.

Dưới đất bày ra bốn mươi chín chiếc bình sứ cao cổ khoảng cách không đều nhau, phía trong có nhét đầy diêm sinh và lưu hoàng.

Trên thất lung Hồ lão đạo là một sợi dây da rộng bản, trên sợi dây này có cắm bốn mươi chín ngọn phi tiêu. Ban ngày lão dùng mảnh vải đen bịt mắt, ban đêm lão đốt một ngọn đèn để tự làm lóa mắt rồi mới phóng phi tiêu.

Lúc này lão đã dùng băng vải đen bịt mắt xong một tiếng động nhẹ vang lên, hai chân lão điểm nhẹ xuống đất, thân hình đã phóng lên lơ lửng trên không, tay phải lẹ làng vung ra một làn ngân quang lóe sáng, một tiếng "bốp" vang lên, cái cổ bình đã bình đã bị tiện ngang rơi xuống đất vỡ tan, tiếp đó lưu huỳnh và diêm sinh cọ xát vào nhau tạo ra những bông hoa lửa.

Chỉ thấy bóng người loang loáng, những luồng ngân quang lấp lánh vút ra, những tiễn gốm sứ vỡ tan hoa lửa bắn ra tứ phía trông thật đẹp mắt, giống như một kỳ quan.

Thình lình...

Bóng người dừng lại, lửa cũng thôi nở hoa.

Người xem miệng há mắt tròn một không khí trầm mặc bao trùm, hồi lâu những người xung quanh mới định thần lại.

Tiếp đó một tràng pháo tay vang lên như sấm nổ tựa như sét đánh ngang tai vang vọng hồi lâu không dứt.

Đặng Tiểu Nhân lăm bắm một mình:

- Ta đến Bắc Kinh chuyển này chẳng phải uống công.

oOo

Phi Phi Phi... một người có tên mà chẳng có họ. Kỳ thực đây chẳng phải tên thực của người này mà đây chẳng qua là biệt hiệu của ông ta mà thôi.

Ông ta họ gì tên là gì? Không ai biết, quê quán ở địa phương nào? Cũng không biết hơn.

Ông ta tuy không tên không họ nhưng chỉ cần nghe ba chữ Phi Phi Phi, có thể nói như là sét đánh ngang mày, sấm động ngang tai danh tiếng vang động khắp cửu thành. Ông ta là người duy nhất ở Thiên Kiều biểu diễn màn múa Đon Cương.

Thật ra Đon Cương không thường chỉ là một cây gậy to hơn cổ tay của một đại hán, nhưng Đon Cương mà Phi Phi biểu diễn là cây gỗ tròn to hơn miệng bát. Cây Đon Cương to thô như vậy lẽ dĩ nhiên không cách nào dùng tay nắm lấy nó được. Nhưng Phi Phi Phi có một thủ pháp đặc biệt của mình để khống chế nó. Bất luận là dùng một tay hoặc hai tay, một khi đầu ngón tay của ông chạm vào cây Đon Cương to lớn này, lập tức cây gậy như bị một sức hút kỳ lạ từ ngón tay phát ra dính chặt trên đó như có người phết hồ lên vậy.

Quay ngược, quay xuôi, nghiêng trái, nghiêng phải, xoay tròn đảo ngược lộn đầu, quay tít tựa bánh xe làm đủ mọi kiểu, cây Đon Cương vẫn dính chặt trên tay của Phi Phi Phi xoay lượn uyển chuyển vô cùng tinh diệu.

oOo

Còn có một vị tên là Thâm Nhị, chuyên làm trò tuyệt luân Chung Phiền Quá Lầu. Chung Phiền Quá Lầu có nghĩa là đại chuông bay qua lầu. Cái gọi là Chung Phiền là một cây tùng khô cứng, phía gần đỉnh buộc thành hình tháp có bảy hoặc chín tầng ở các góc hình tháp này có buộc những tua vải ngũ sắc cùng với những chiếc lục lạc bằng sắt hoặc đồng.

Cây tùng khô này cao khoảng năm trượng, đỉnh đầu to cỡ cái bát, phía dưới lớn cỡ đầu người, nặng khoảng hai ba trăm cân.

Mỗi khi có dịp tết hay hội hè đình đám Thâm Nhị đi ra ngoài đường lấy cây tùng để dựng đứng trên khuỷu tay, gió thổi những chiếc lục lạc bằng sắt hoặc bằng đồng trên đỉnh làm vang lên những tiếng leng keng nghe rất vui tai.

Trên những đường phố lớn ở Bắc Kinh thường có dựng những chiếc cổng chào màu sắc trang trí rực rỡ, người ta gọi nó là bài lầu như Đông Đơn bài lầu, Đông Tây bài lầu... những chiếc bài lầu này không cao lắm, chỉ khoảng chừng ba hoặc bốn trượng vì vậy chiếc Chung Phiền này không thể lọt qua được bài lầu.

Đây chính là lúc phô diễn tuyệt kỹ của Thâm Nhị.

Lão đứng cách bài lầu một khoảng rồi nạp khí vào Đan Điền, dồn hết sức vào hai tay, dùng lực đột ngột hất tay lên, chiếc Chung Phiền nặng gần ba trăm cân bay vút lên không.

Chiếc Chung Phiền bay vút qua bài lầu thì hết đà rơi xuống, những dải ngũ sắc bay phất phới, tiếng lục lạc, chuông đồng vang lên không ngớt trông thật đẹp mắt.

Lúc này Thâm Nhị đã vượt qua bài lầu, tay phải vươn ra, chiếc Chung Phiền đã rơi xuống dựng đứng trên khuỷu tay lão ta như cũ.

Thử tưởng tượng xem chiếc Chung Phiền nặng gần ba trăm cân từ trên không rơi xuống nặng như thế nào? Sức của càn tay Thâm Nhị phải mạnh ra sao để đỡ nổi vật đó.

Cho nên lão ta trở thành nhân vật đệ nhất ở Thiên Kiều

Giao Vương Bao Tam Nhi

Biến hóa pháp Khoái Thủ Lưu

Xạ tiễn cập phóng phi tiêu Hồ Lão Đạo

Múa Đơn Cương Phi Phi Phi

Chung Phiền quá lầu Thâm Nhị

Đỗ Quỷ Hứa Yến Sơn

Tấu hài chọc vui lão Ngật Đáp

Bề cương đảo Tiểu biện nhi họ Trương.

Tám người bọn họ trong mỗi người đều mang tuyệt kỹ võ học, hơn nữa lời nói và hành động của bọn họ cũng độc đáo khác thường, nên người ở Bắc Kinh gọi họ là Bắc Kinh Bát Đại Quái. Bởi vì bọn họ đều sinh sống ở Thiên Kiều nên cũng được người ta gọi là Thiên Kiều Bát Đại Quái.

oOo

Đêm đã khuya, tiếng người yên lặng.

Mặt trăng treo lơ lửng giữa trời.

Hứa Yến Sơn và Đặng Tiểu Nhân lướt nhanh qua những con hẻm ngoằn ngoèo tối om rồi nhẹ nhàng tung mình đáp xuống một bãi đất rộng trong hoa viên nằm phía sau của một tòa trang viên hoa lệ vô cùng.

Cây cối hoa lá trong hoa viên được chăm sóc vun xới mọc tươi tốt, những đình đài lầu gác cùng với giả sơn, bể cá đều tinh xảo cực kỳ, đẹp không sao tả xiết.

Xem ra nếu chẳng phải gia môn của vương hầu khanh tướng thì cũng là phủ đệ của thế gia vọng tộc.

Đặng Tiểu Nhân nghĩ thầm trong lòng:

- "Nơi này há lại là một nơi bí mật yên tĩnh sao?"

Đặng Tiểu Nhân đưa mắt liếc nhanh bốn phía trong lòng thoáng chút kinh ngạc, không hiểu tại sao Hứa Yến Sơn dẫn mình đến nơi này, trong lòng thầm nhủ:

- "Nếu như cái tổ hoa này có cái khí thế như vậy, e rằng người trong thiên hạ đều sẽ thuận đường đến đây xin cơm."

Hứa Yến Sơn thừa biết chàng đang nghĩ gì nhưng cũng chẳng buồn nói gì thêm, mà cứ âm thầm mỉm cười tiếp đó giơ tay gõ nhẹ một cái.

Phía trong hoa viên liền có người ứng tiếng hỏi vọng ra:

- Phải chăng là Hứa gia, chủ sòng bạc Cát Tường giá lâm?

Hứa Yến Sơn thấp giọng đáp:

- Chính thị!

Đột nhiên từ phía trong lùm cây xuất hiện bốn tên gia đình hai bên thái dương nổi cao, bước chân chẳng những nhanh nhẹn mà còn đôi mắt sáng quắc. Chỉ mới nhìn qua cũng biết họ đều là những tay cao thủ có bản lĩnh tu tập nội ngoại công vững vàng.

Thuật khinh công của họ cũng đã sở đắc đến trình độ cao, chỉ cần nhẹ nhàng tung mình, thân hình đã bay ra ngoài mười trượng, lẹ làng đáp xuống trước mặt Đặng Tiểu Nhân và Hứa Yến Sơn.

Hứa Yến Sơn vội vàng bước lên trước thi lễ rồi sau đó giới thiệu Đặng Tiểu Nhân, tiếp sau nhẹ nhàng mỉm cười hỏi:

- Họ đều đến cả rồi sao?

Người đi đầu gật đầu đáp:

- Phải.

Nói xong chậm rãi đưa mắt liếc Đặng Tiểu Nhân rồi bảo:

- Xin mời theo tại hạ.

Người gia đình đi đầu dẫn hai người đi qua một khóm hoa, đoạn đột ngột dừng lại trước một tòa giả sơn, đưa tay ấn nhẹ vào một cơ quan ẩn trên vách đá, một cánh cửa ngấm trên tòa giả sơn đột ngột mở ra.

Hứa Yến Sơn vội kéo Đặng Tiểu Nhân rồi ngang nhiên bước vào phía trong.

- o O o -